

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Cantant ahir el Te Deum a l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau, davant el Santíssim Sagrament exposat a la custòdia, donàvem gràcies a la Trinitat Beatíssima pels beneficis que ens ha concedit l'any que acaba de transcórrer. Em vaig sentir molt unit al Papa i a tota l'Església, especialment a cadascuna i a cada un de vosaltres, i als innumbrables Cooperadors i amics de la Prelatura. He vist i he sentit com el nostre Pare resava aquest himne, amb fam d'unir-se al cant de lloança que tota la creació rendeix a Déu. Cada matí, després de celebrar la Santa Missa i mentre es treia els ornaments sacerdotals, el recitava amb immensa devoció, ben unit a les seves filles i als seus fills.

En aquests dies de Nadal, i sempre, és lògic que s'alci amb més intensitat al Cel la nostra acció de gràcies; en primer lloc, per l'encarnació i el naixement de Nostre Senyor Jesucrist. Aquest do és el fonament perenne de la nostra gratitud, de la nostra lloança, de la nostra adoració, a un Déu que no cessa d'estimar-nos amb bogeria i que ens ho manifesta sense interrupció.

El començament de l'any nou ens ha d'ajudar a tenir més present aquesta prova de l'amor diví. Els Pares de l'Església i tots els sants, en les diverses èpoques de la història, s'han omplert d'admiració en considerar que, amb el naixement de Crist, l'Etern ha entrat en el temps, l'Immens s'ha fet petit assumint la nostra limitada condició humana. "Quina gràcia major podria haver-nos concedit Déu?" es demana sant Agustí. «Tenint un Fill únic el va fer Fill de l'home, perquè el fill de l'home es fes fill de Déu. Busca on és el teu mèrit, busca d'on procedeix, busca quina és la teva justícia, i veuràs que no pots trobar pas res que no sigui pura gràcia»<sup>1</sup>.

La nostra sorpresa i el nostre agraïment augmenta encara més si considerem que Déu no ens ha donat només aquest regal per a un temps o per a un moment determinat, sinó per a sempre. **L'Etern ha entrat en els límits del temps i l'espai, per fer possible "avui" la trobada amb Ell. Els textos litúrgics nadalencs ens ajuden a entendre que els esdeveniments de la salvació realitzats per Crist són sempre actuals, interessin a cada home i a tots els homes. Quan escoltem o pronunciem, en les celebracions litúrgiques, aquest "avui ha nascut per a nosaltres el Salvador", no estem utilitzant una expressió convencional buida, sinó que entenem que Déu ens ofereix "avui", ara, a mi, a cada un de nosaltres, la possibilitat de reconèixer i d'acollir, com van fer els pastors de Betlem, perquè Ell neixi també en la nostra vida i la renovi, la il·lumini, la transformi amb la seva Gràcia, amb la seva Presència<sup>2</sup>.**

A la llum de l'amorós disseny diví amb la humanitat sencera i amb cada un, adquireixen el seu veritable relleu els esdeveniments de l'any que acaba de concloure: la salut i la malaltia, els èxits i els fracassos, els esdeveniments feliços i els dolorosos, allò que considerarem bo i allò que ens va semblar menys bo... Que bé ho va expressar el nostre Fundador en aquell punt de Camí, quan exhorta a aixecar el cor a Déu, *en acció de gràcies, moltes vegades al dia. -Perquè et dona això i allò. Perquè t'han menyspreat. -Perquè no tens allò que necessites o bé perquè ho tens.*

*Perquè ha fet tan bonica la seva Mare, que també és Mare teva. -Perquè ha creat el Sol i la Lluna i aquella bestiola i aquella altra planta. -Perquè va fer aquell home eloqüent i a tu et va fer curt de llengua...*

---

<sup>1</sup> Sant Agustí, Sermó 185 (PL 38, 999).

<sup>2</sup> Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 21-XII-2011.

*Dóna-li gràcies per tot, perquè tot és bo*<sup>3</sup>.

És cert que en el món abunden els drames i patiments: catàstrofes naturals que prenen la vida a milers de persones, focus de guerra i violència en molts llocs, malalties i manca de béns de primera necessitat en innumbrables punts de la terra, divisions i picabaralles en les famílies i entre els pobles... A tot això cal afegir ara la profunda crisi econòmica que afecta molts països, amb tants homes i dones en atur forçós.

Nogensmenys, encara que la raó no arribi a entendre el perquè d'aquestes situacions, la fe ens assegura que aquest temps nostre **amaga ja, de manera definitiva i inesborrable, la novetat joiosa i alliberadora de Crist salvador (...). El Nadal ens fa tornar a trobar Déu en la carn humil i feble d'un nen. No hi ha aquí una invitació a retrobar la presència de Déu i del seu amor que dóna la salvació també en les hores breus i fatigoses de la nostra vida quotidiana? No és una invitació a descobrir que el nostre temps humà -també en els moments difícils i durs- està enriquit incessantment per les gràcies del Senyor, és més, per la Gràcia que és el Senyor mateix?**<sup>4</sup>.

Fem memòria, filles i fills meus, dels innumbrables beneficis rebuts en els mesos que acaben de transcórrer. Els podem meditar en la intimitat de l'oració. Malgrat la nostra petitesa personal, ha estat un any més de fidelitat a la nostra vocació cristiana en l'Església, seguint l'esperit de l'Obra. I podem enumerar molts beneficis: els fruits espirituals d'un treball ofert a Déu i realitzat amb esperit de servei a les ànimes; les persones que, gràcies a l'exemple i a la paraula apostòlica dels fills de Déu, s'han acostat amb intimitat al Senyor o l'han descobert en la trama de la seva existència ordinària; el començament de la tasca apostòlica estable de fidels de la Prelatura en nous països i la seva consolidació en altres; la crida divina a servir-lo en l'Opus Dei que el Senyor ha fet a moltes persones d'arreu del món; la profunda remoció interior, les conversions i vocacions de lliurament total, seguint els més variats camins espirituals, que Déu ha suscitat en l'Església amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut celebrada el mes d'agost... I tants altres beneficis en la vida personal, familiar i social, que toca a cadascú descobrir i agrair.

Davant d'aquest panorama sense fronteres, podem fer nostra la pregària que sant Josepmaria va resar innumbrables vegades, especialment en els últims anys de l'existència terrenal: *Sancte Pater, omnipotens, aeternae et misericors Deus, Beata Maria intercedente, gratias tibi ago pro universis beneficiis tuis etiam ignotis*<sup>5</sup>; Pare Sant, omnipotent, etern i misericordiós Déu: per la intercessió de la Mare de Déu et dono gràcies per tots els teus beneficis, també els desconeguts. Perquè, efectivament, són més els beneficis que ens han passat inadvertits que els que coneixem. Qui podria comptar les vegades que el Senyor, amb la seva paternal providència, ens ha lliurat de perills de l'ànima i del cos? Qui seria capaç d'enumerar les gràcies que la Mare de Déu ens ha aconseguit en aquests mesos?

---

<sup>3</sup> Sant Josepmaria, *Camí*, n. 268.

<sup>4</sup> Benet XVI, Homilia en les I Vespres de la solemnitat de Maria, Mare de Déu, 31-XII-2010.

<sup>5</sup> Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 15-IX-1971.

Per això, és natural i sobrenaturalment lògic que tractem de mantenir una constant actitud d'agraïment. Com exhortava sant Josepmaria al començament d'un nou any: *Ut in gratiarum semper actione maneamus! Que estiguem sempre en una contínua acció de gràcies a Déu, per tot: pel que sembla bo i pel que sembla dolent, pel que és dolç i per l'amarg, pel blanc i pel negre, pel petit i pel gran, pel poc i pel molt, pel que és temporal i pel que té abast etern. Donem gràcies a Nostre Senyor pel que ha passat aquest any, i també en certa manera per les nostres infidelitats, perquè les hem reconegut i ens han portat a demanar-li perdó, i a concretar el propòsit -que portarà molt bé per a les nostres ànimes- de no ser mai més infidels*<sup>6</sup>.

Adrecem ara l'esguard a l'any que comença. Quants beneficis ens atorgarà el Senyor, si ho recorrem de la mà de santa Maria! Ho demanem a la nostra Mare en aquesta data en què l'Església commemora solemnement la seva Maternitat divina.

Les festes d'aquestes setmanes ens impulsen a amarar-nos del clima del primer Nadal. Davant el pessebre, imaginant els detalls d'afecte de Maria i Josep amb el Nounat, haurem examinat com és el nostre tracte amb els altres: la nostra pròpia família, els amics, els col·legues, i totes les persones que Déu -d'una manera o altra- va posant al nostre costat. Per a tots hem de ser lluminàries que duguin a Crist, com desitjava el Papa en reflexionar sobre les llums que guarneixen l'arbre de Nadal. Que cada un de nosaltres -deia- aporti una mica de llum en els ambients on viu: en la família, a la feina, al barri, als pobles, a les ciutats. **Que cadascú sigui una llum per a qui té al costat, que deixi de banda l'egoisme que, tan sovint, tanca el cor i porta a pensar només en un mateix, que presti més atenció als altres, que els estimi més. Qualsevol petit gest de bondat -concloïa el Sant Pare- és com una llum d'aquest gran arbre: juntament amb les altres llums il·lumina la foscor de la nit, fins i tot de la nit més fosca**<sup>7</sup>.

Apliquem aquestes consideracions a l'existència quotidiana, tan rica d'oportunitats de lliurament a Déu i als altres. És cert que som i ens sentim poca cosa; per això mateix, us transmeto la invitació del nostre Fundador a fer-nos voluntàriament petits davant de Déu, perquè el nostre Pare del cel i la nostra Mare Maria s'ocupin amb especial cura de cada un. Aquesta decisió comporta el desig de *renunciar a la supèrbia, a l'autosuficiència; reconèixer que nosaltres sols no podem fer res, perquè necessitem de la gràcia, del poder del nostre Pare Déu per a aprendre de caminar i per perseverar en el camí. Ésser petits exigeix abandonar-se com s'abandonen els nens, creure com creuen els nens, demanar com demanen els nens*<sup>8</sup>.

El tracte dels fills petits amb els pares -l'abandonament en ells, la confiança, les audaces peticions- ens serveix de model per a les nostres relacions amb Déu. És l'actitud fonamental del cristià, que, renovada un dia i altre, jornada rere jornada, ens assegura que anem pel bon camí, independentment dels èxits o fracassos que es puguin presentar. Ens aturem amb freqüència a pensar si estem caminant amb el Senyor? El deixem que ens acompanyi a tota hora? Com li parlem d'allò que se'ns presenta en cada moment?

---

<sup>6</sup> Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 25-XII-1972.

<sup>7</sup> Benet XVI, 7-XII-2011.

<sup>8</sup> Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 143.

Qui serà millor Mestra que la Santíssima Mare de Déu? En escoltar l'anunci de sant Gabriel, es va lliurar plenament a la Voluntat divina *-fiat mihi secundum verbum tuum!* -. I va creure fermament que es compliria *allò que el Senyor t'ha anunciat*, com va proclamar santa Isabel, inspirada per l'Esperit Sant<sup>9</sup>. Després, a Canà, va adreçar al seu Fill una petició plena de fe, intercedint per les necessitats dels esposos -no tenen vi- i va recomanar als servents complir exactament allò que els indiqués el Senyor: *Feu tot el que ell us digui*<sup>10</sup>. Mirem més la Mare de Déu, invoquem-la més.

D'ençà a pocs dies, el 9 de gener, es compleixen cent deu anys del naixement de sant Josepmaria. Aprofitem aquest aniversari per acudir amb fe a la seva intercessió, demanant per l'Església i la humanitat. Porteu-li de manera especial les necessitats de l'Obra, de les seves filles i dels seus fills arreu del món, i seguiu pregant per les meves intencions. Totes i tots esteu constantment presents en la meva oració, especialment aquells que passen per moments de sofriment físic o espiritual més gran. Amb paraules de sant Pau, us asseguro que *trobo ben just de tenir aquests sentiments per tots vosaltres, ja que us porto dins el cor (...). Déu és testimoni de com us enyoro a tots, per l'amor entranyable que us té Jesucrist*<sup>11</sup>.

Em sembla també molt oportú que recordem l'empenta sobrenatural i humana, l'optimisme nascut de la fe, que sant Josepmaria va transmetre als seus fills a la carta circular del 9 de gener de 1939, un any després d'arribar a Burgos, pensant en el increment de la tasca apostòlica de l'Obra en concloure la Guerra Civil Espanyola, la fi de la qual era ja imminent.

***¿Obstacles? No em preocupen els obstacles exteriors: amb facilitat els vencerem. No veig més que un obstacle imponent: la vostra manca de filiació i la vostra falta de fraternitat, si mai es donessin en la nostra família. Tota la resta (escassetat, deutes, pobresa, menyspreu, calúmnia, mentida, desagraïment, contradicció dels bons, incomprensió i fins i tot persecució de part de l'autoritat), tot, no té importància, quan es compta amb Pare i germans, units plenament per Crist, amb Crist i en Crist. No hi haurà amargors, que puguin treure'ns la dolçor de la nostra beneïda Caritat***<sup>12</sup>.

Amb la força del nostre Pare, i en nom seu, us demano que afinem en la filiació i en la fraternitat. Si no cuidéssim a fons aquests pilars de la nostra família sobrenatural, es provocarien esquerdes en l'estructura de l'Obra, a les quals ningú no ha de restar importància. Us dic allò que també ens va comunicar als anys 50: que preguem *l'oremus pro unitate apostolatus*, perquè ho visquem sense solució de continuïtat.

Amb tot afecte, desitjant-vos els millors regals del Cel en aquest any nou, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de gener de 2012

---

<sup>9</sup> Lc 1, 38 i 45.

<sup>10</sup> Jo 2, 3 i 5.

<sup>11</sup> Fl 1, 7-8.

<sup>12</sup> Sant Josepmaria, carta circular, Burgos, 9-I-1939; en A. Vázquez de Prada, "El fundador del Opus Dei", II, p. 380.